

PATINA

AVAGY HISTÓRIÁSOK, FOTOGRÁFUSOK ÉS KÉPRÖGZÍTŐK HÓDMEZŐVÁSÁRHELYEN

Gyerekként mindenki szereti a meséket, vagy legalábbis majd mindenki. Álmodozunk, beleképzeljük magunkat a mesehősök szerepébe, s ha jó a mesélő, szinte egygyé válunk a szereplőkkel. A fotográfus is olykor ilyen históriássá, mesélővé kell hogy váljon. Például olyankor, amikor a patina válik egy fotószimpózium témájává. A patina a réz-hidroxid és réz-karbonát keveréke. Átvitt értelemben a jelzett szó lehet anyag, épület, a patinás kifejezés vonatkozhat a patina keletkezésének hosszabb időszakára, tehát olyasvalami, ami sokat megélt, vagy nagy hagyományokkal bír.

Amikor tavaly februárban a polgármester úr meghívására a MAOE Fotóművészeti Tagozatának új vezetősége bemutatkozó látogatásra érkezett Hódmezővásárhelyre, útközben az autóban arról beszélgettünk, hogy mi legyen a XIV. Fotószimpózium témája, hisz a korábbi évek alatt az ember, az elme, a táj, Mártély, a téglák, a kerékpár, a piac, s számos egyéb téma volt hivatott bemutatni Hódmezővásárhely értékeit és erőnyeit, egy kicsit másként, a fotográfusok szemével, ilyenkor már nem könnyű új kihívásokat találni.

„S jutott eszünkbe számtalan szebbnél szebb gondolat...”, de az ötlet, az igazi téma még váratott magára. Egészen addig, amíg át nem léptük a városháza küszöbét. A Nap éppen átsütött az ólomüveg ablakokon, csodás mintázatokat rajzolva a lépcsőház falára, s szinte egyszerre néztünk egymásra: milyen szép patinája van. Így aztán öt perccel később, a polgármester úr kérdésére már teljes magabiztossággal válaszoltam: A patina, Hódmezővásárhely patinája lesz a témánk. S tudtuk, ez több lesz egy egyszerű témafelvetésnél. Ez maga *Hódmezővár helye*, a benne élők lenyomatával, megélt történelmével és kultúrájával.

Hajlamosak vagyunk úgy élni az életünket, hogy ami körülvesz bennünket, amit az előző nemzedékek örökül hagytak ránk, azt természetesnek vesszük, hogy ott van, s a mai kor emberére jellemző önzőséggel sokszor csak a saját dolgainkkal vagyunk képesek foglalkozni. Naponta elmegyünk olyan apró csodák mellett, amelynek létezéséről nem-hogy tudomást sem veszünk, gyakran nem is tudunk róla. Ezért a fotószimpózium témájának részleteit az alkotóknak kellett felfedezniük, bemutatva, hogy ezen apró csodák itt vannak körülöttünk, minden, ami itt látható Hódmezővásárhely része, amire joggal lehet büszke a város. Még egy enyészetnek indult ablak, egy épületrészlet is érdekes lehet, hisz benne lakozik az üzenet: ilyen is volt valamikor, és talán lesz is ezután.

A város és környéke, mint minden, folyamatos mozgásban van, átalakul, fejlődik. Ezért is fontos, hogy egy ilyen összegzésben szerepeljen minden és mindenki, akik a város életének részei.

A tágabb értelemben vett asszociációba beletartoznak az itt élők is, ezért is tartottuk fontosnak, hogy portrék is szerepeljenek a válogatásban.

Azoké az itt élőké, akiknek őseit lehet, hogy Plohn József bő száz évvel ezelőtt örököltette meg kamerájával, s ez a kamera most is itt van velünk a fotókiállításon. Pedig akkor még nem sejtette, hogy milyen kor köszönt rá a következő évtizedekben. S volt itt is minden azóta. Vöröscsillagos, traktoros, átépülő, és dróttal foldozott, leomló és megújuló cifranyomorúság és szép, új világ. Évszázadon átívelő használati tárgyak, nemes formák, vagy az évszakonként megújuló csoda, Mártély vagy az Alkotóház, amelyek egykor és most is a város életét gazdagították, és gazdagítják, most is. Pici részletek, és nagy egészek, melyekben mind ott van a vásárhelyi embőr, még ha fizikailag nem is látható a képeken. Szeretjük azt hinni, hogy ezek a momentumokba sűrített képek mindig is itt voltak, pedig akik mindig itt voltak, s a város életben és lélekben tartották, a vásárhelyi emberek, a leleményességük, az óhajaik, készségeik.

Ez a patina is attól Vásárhely patinája, hogy minden részlete, az itt élők lenyomata. Tárgyak, emlékek, emberek sajátos egyvelege.

Játsszunk most egy kicsit! Manapság divatosak a főzőmúsorok. Főzzünk most együtt gondolatban egy vásárhelyi Patina levest.

Végig pár száz évet, van belőlük bőven itt, úgy a XIII. századtól, keress hozzá a környékről emlékeket, híros embőroket, adj hozzá némi vizet és zöldet Mártélyról, és fűszered meg némi patinával! Ha minden benne van, hagyd jól összeérni az ízeket! Tálalhatod hidegen vagy melegen is, bárhogy fogyasztható Hódmezővásárhely patinája. Ne felejtse el élvezni! Ezt kívánom a kiállítást megtisztelő látogatóknak is. Köszönöm a figyelmet!

Hupján Attila

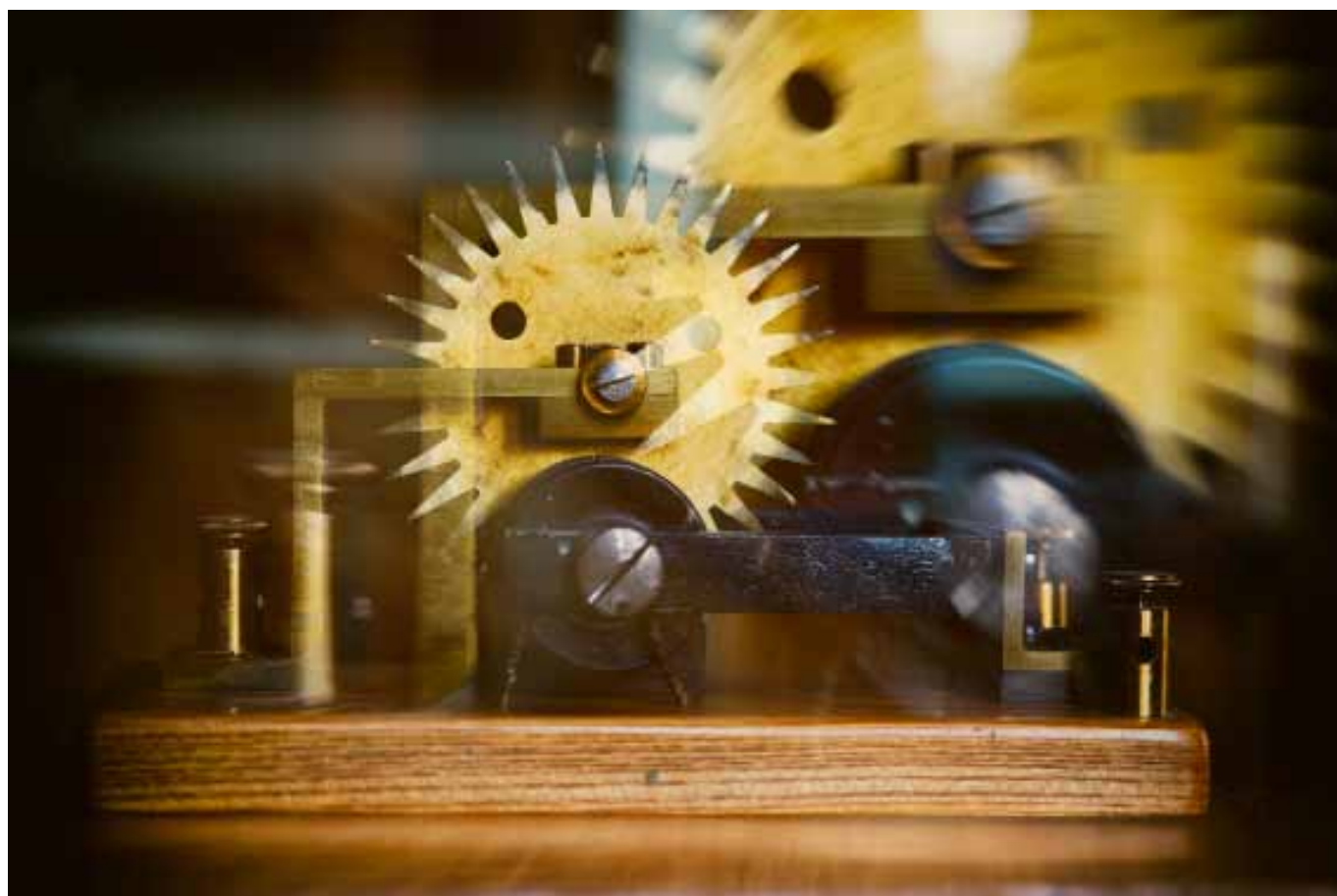
(Elhangzott:

XIV. Vásárhelyi Fotószimpózium "Patina" kiállítás megnyitóján.

Alföldi Galéria. 2017. május 20.)

DOZVALD JÁNOS: PLOHN JÓZSEF KAMERÁJA
XIV. VÁSÁRHELYI FOTÓSZIMPÓZIUM, 2017

HUPIÁN ATTILA: ELFOGADÁS ÉS ELENGEDÉS
XIV. VÁSÁRHELYI FOTÓSZIMPÓZIUM, 2017

BÉCSI IMRE: RÉGI IDŐK LENYOMATAI (NO.2)
XIV. VÁSÁRHELYI FOTÓSZIMPÓZIUM, 2017